

Kliinikoita – tuleeko heitä ?

Tuula Rajaniemi

Kuluneen vuoden aikana yhä useammassa työpaikassa on ollut pula lääkäreistä. Pulaa ei ole vain terveyskeskuslääkäreistä tai keskussairaaloiden erikoislääkäreistä, vaan yliopistosairaaloissakin alkaa olla puute erikoistuvista lääkäreistä. Kirurgiyhdistys on pitänyt rekrytointitilaisuuden lääketieteen opiskelijoille, sillä kirurgiallekaan ei ole riittävästi nuoria tulossa. Yhä useampia nuoria lääkäreitä kiinnostaa työterveyshuolto. Joissakin yliopistoklinikoissa erikoistuvilta lääkäriltä vaaditaan väitöskirja ennen erikoistumisviran saantia. Nykyään näilläkin aloilla alkaa olla vaikeuksia ajoitain saada sijaisia. Kuitenkin kuulin tässä tapauksesta, jossa erään erikoistujan (ei anestesia) kouluttautuminen yliopistoklinikassa keskeytyi, koska hän ei halunnut ainakaan vielä tehdä tiedettä.

Toki yliopistoklinikoiden yksi tärkeä tehtävä on tehdä tutkimusta ja innostaa tutkijoiksi. Mutta myös erikoislääkäreiden koulutus on niiden tehtävä. Suomi tarvitsee tällä hetkellä työtäpelkäämättömiä klinikoita kaikkialle erikoissairaanhoidon. Kliinisen työ arvostusta tulisi nostaa! Se ei suinkaan tarkoita tieteellisen työn arvon laskua, sillä hyvän kliinikon tulee seurata ja osata arvioida uusinta tutkimusta.

Lääkärin ammatissa potilaiden hyvä hoitaminen on keskeisintä. Tarvitaan kollegoita, jotka nauttivat potilaskontakteista ja hyvin hoidetuista tavallisista potilaista. Me tarvitsemme mm. anesthesiologeja, jotka pitävät liukuhihnamaisesta adenotomiapäivästä, päiväkirurgisesta spinaalipuudutuspotilaasta tai haastavasta dementoituneen vanhuksen puoliproteesin asettamisesta. Näitä lääkäreitä emme saa lisää, ellei heidän työnsä ja työpanostansa pidetä arvokkaana. Pelkät eurot eivät riitä arvostukseksi, helpottavat tosin. Arvostuksen nostamisen tulee lähteä meistä lääkäreistä ja sairaalayhteisöstä.

Työn laatua voidaan mitata mielestäni muutenkin kuin tieteellisellä meritoitumisella. Potilaat arvostavat asianmukaisen hoidon ohella ystä-

vällistä kohtelua. Nykypäivänä monissa työtehtävissä myös organisointitaidot ovat tarpeellisia. Erityisesti näiden ominaisuuksien puute huomataan nopeasti.

Fimnetin tauluilla käytiin ennen joulua keskustelua siitä, tarvitseeko erikoistuvan lääkärin opettajan olla akateemisesti meritoitunut. Jokainen meistä muistaa uransa alkuvaiheessa monia hyviä opettajia, joista useat olivat vain vähän vanhempia erikoistujia tai nuoria klinikoita. Innostuneisuus ja kyvyt opettamiseen ovat hyvin henkilökohtaisia ominaisuuksia. Ne pitäisi huomioida ja antaa mahdollisuus niiden käyttöön.

Nyt on kiireesti mietittävä, miten koulutusjärjestelmää kehitettäisiin siten, että kliinisen työn tekeminen kiinnostaisi nuoria. Ja että he hakeutuisivat myös päivystystystä vaativille erikoisaloille tavoitteenaan tehdä potilastyötä. Erikoistumissysteemissä pitäisi säilyä mahdollisuus valmistua pelkästään erikoislääkäriksi ja sen tulisi olla arvostettu (ei toissijainen) uravalinta. Tällä tavalla saisimme klinikoita, jotka olisivat innostuneita varsinaisesta potilastyöstä ja sen kehittamisestä myös keskus- ja aluesairaaloissa. Kun yhä useampi ryhtyy tekemään väitöskirjaa erikoistumisen aikana, yliopistosairaaloihin jää entistä suurempi määrä erikoislääkäreitä. Tieteellisen työn jatkaminen on nykyään mahdollista useimmissa muissa sairaaloissa. Mutta paikkakunnan vaihtaminen ei enää ole niin helppoa perheen kannalta useiden yliopistopaikkakunnalla vietettyjen vuosien jälkeen. Kliinikoita tarvitaan varmasti mahdollisista tulevista uudistuksista huolimatta yliopistosairaaloiden ulkopuolellakin!

Hyvän alkavan vuoden toivotuksin
Kokkolassa 31.12.2001

Tuula Rajaniemi
SLL:n Suomen anesthesiologit -alaosaston
puheenjohtaja
tuula.rajaniemi@kpsph.fi